

bejdskraft, og derfor gælder også kravet om, at ansættelsesforholdet har en vis varighed.

Det er ikke muligt ud fra Udlændingeregisteret at finde sager, hvor der er givet opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, og hvor der har været tale om uafbrudt ansættelse i mindre end 2 år. Det kræver et særligt registreringssystem, som altså ikke eksisterer. Så derfor kan jeg ikke oplyse om det tal, som hr. Morten Østergaard efterlyser.

Morten Østergaard (RV):

Det skal vi nok lige have præciseret. Er det således, at integrationsministeren oplyser, at der ikke er givet dispensation fra den her 24-måneders-regel, eller er det således, at man ikke har kunnet finde ud af, om der er givet dispensation?

Derudover vil jeg godt sige, at det, spørgsmålet egentlig går på, er at få bekræftet, at det, som står om definitionen på et længerevarende ansættelsesforhold, nemlig udgangspunktet omkring de 2 år, jo ikke er en absolut regel, men er noget, som man kan dispensere fra, hvis man i Udlændingestyrelsen finder det hensigtsmæssigt i forhold til reglerne. Og det er der, hvor jeg gerne vil spørge, om ministeren ikke vil bekræfte her i dag, at det kan man godt, jævnfør det, som juraprofessor Jens Vedsted-Hansen fra Aarhus Universitet har sagt efter at have gransket forarbejderne nøje, altså at man godt kan give dispensation og fravige 24-måneders-kravet, hvis sagen i øvrigt taler for det.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er rigtigt, at bestemmelsen ikke er absolut, men der stod også i bemærkningerne til lovforslaget, da det blev vedtaget, at definitionen inden for det her område hedder mindst 2 års varighed, og det er altså praksis. Der er ikke nogen praksis i forhold til behandlingen af de her sager, som gør, at man har sagt o.k. til under 2 år.

Når jeg understreger det her med, at der ikke findes nogen tal, så er det, fordi hr. Morten Østergaard specifikt beder om et numerisk tal. Der vil jeg bare understrege, at det kan jeg altså desværre ikke give, for det findes ikke. Men praksis er at holde sig til det, der står i lovens bemærkninger, nemlig mindst 2 års varighed. Og det holder man sådan set fast i, for det er i forvejen en lempelig lov i forhold til at få opholdstilladelse på den her baggrund.

Morten Østergaard (RV):

I ministerens første indlæg blev der talt om udgangspunktet på 2 år – det synes jeg må være det, vi skal holde fast i – og der vil jeg gerne sige, at det jo ikke er nogen hemmelighed, at ministerens forgænger i embedet kørte en meget rigid, bureaukratisk linje, hvor alting blev kørt så stramt som overhovedet muligt. Konsekvensen har så været et hav af skæbner, som har været blotlagt. Folk, som til trods for, at de har lavet en indsats, som regeringen netop efterlyser, altså folk, som får et arbejde, lærer dansk og i øvrigt gør en indsats og viser vilje til integration, har alligevel ikke fundet nåde for ministerens og for Udlændingestyrelsens blik.

Der vil jeg gerne spørge: Når ministeren så siger, at den praksis vil blive fastholdt, hvad er det så for et signal, man sender til flygtninge og indvandrere i det her land? Selv hvis man gør det rigtige, er det altså sådan, at hvis man er så uheldig, at ens første arbejdsplads går konkurs og man derfor er nødt til at få et andet arbejde, så klapper fælden, når opholdstilladelsen skal forlænges, eller hvis man er så uheldig, at det sted, man arbejder, og hvor de er meget glade for en, altså kun har eksisteret i 21 måneder og ikke i 24 måneder, men hvor man gerne vil garantere den fortsatte ansættelse, så klapper fælden også. Hvordan harmonerer det med de signaler, som regeringen i øvrigt forsøger at give antydning af at ville give på det område?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen det synes jeg sådan set harmonerer meget godt, men man kan altid diskutere en grænse, for der er altid nogle, der lige vil ligge på den forkerte side af grænsen; så kan man rykke den ned, og så vil der være nogle nye, som ligger på den forkerte side af grænsen.

Kl. 13.45

I loven er det fastsat, at det skal være af mindst 2 års varighed. Det er altså grænsen og vejledningen til administrationen om, at det er mindst 2 års varighed, som er rettesnoren, og det er det, praksis skal rette sig efter.

Nu nærmere hr. Morten Østergaard sig netop baggrunden for spørgsmålet, nemlig de konkrete sager, der er henvist til. Jeg må henvise til, at inden for de rammer, der ifølge forretningsordenen er sat for spørgsmål her i Folketinget, er det ikke muligt for mig at kommentere sagerne nærmere, for det ville betyde, at jeg skal videregive fortrolige oplysninger, og det kan jeg ikke gøre her. Jeg kan blot oplyse, at den første sag,